

куства, нѣмамы и критицы; но въ общото мнѣніе за подобры писатели критицы у насъ сега са смѣтатъ: Г. г. Михайловскый, Кръстевичъ, Бурмовъ, Дриновъ, Бончовъ и Поповичъ, произведеніята на които сж извѣстны и достойно са цѣнятъ отъ пò-вѣщитѣ между насъ. (Гл. за критиката *българска* на стр. 24). А кратко оцѣняванье на едно или по-много литературны произведенія казва са *рецензія*. Отъ този родъ критикъ ный имамы на г. Първанова *Българскытъ връхъ Грамматика за новобългарскыя езикъ отъ Момчилова* (1868); ёще на Д-ра И. А. Богорова *Първо, Второ и трете унѣтванье за Българскыя езикъ* (1869, 70 и 71). Рецензіитѣ обыкновенно са печататъ или въ Журналы, или въ особны брошуры. (*)

IV. Ораторскы съчиненія.

Задача и цѣль на ораторството. — Ораторство или краснорѣчіе, инакъ *витійство*, е искусство да говоримъ тѣй, щото да убѣждавамы другытъ въ правотата на предлагаемата мысль и да ги склонимъ къмъ извѣстно едно дѣйствіе. За туй ораторътъ дѣйствува не само връхъ ума, но и връхъ волята на своитѣ слушатели. Като убѣждава ума, той доказва своето мнѣніе на основаніе на една обща мысль, на едно общо положеніе или законъ, на който ё подчиненъ даденныйтъ предмѣтъ; като склонява волята на рѣшимость да произведе извѣстно едно дѣйствіе, той са старай да покърти сърцето и да привлече въображеніето на

(*) Таквази е и нашата брошюра, отъ нова-година 1875, подъ скромното заглавіе: «Размѣненіе на двѣ думы съ единъ нашъ заграничный писатель-критикъ» — Нѣщо по поводъ на критиката г-на Н. Б. въ періодическото списаніе на българското книж. дружество отъ 1871 година.